

Praha – evropské srdce plné kontrastů a vášně

Obdivovaná i proklínaná, milovaná i nenáviděná... Pražané na ni přes týden nedají dopustit, ale o víkendu z ní prchají do klidné přírody; ne-Pražané ji pomlouvají jako centrum všeho-zájmu a superiorní zvyhodňovanou mrchu mezi městy, ale přitom se těší, až do ní nějaký víkend v měsíci vyrazí, za zábavou i kulturou. Je to město plné kontrastů, snad proto, že je tu baroko tak dominující a mocné.

Kněžna Libuše předpověděla stověžatému městu věčnou slávu (s tímto pojmenováním přišel profesor pražské univerzity, Bernard Bolzano, který počátkem 19. století napočítal ve městě přesně 103 věží – dnes jich je zde více než 550); čeští spisovatelé ale Matičku ve svých dílech protáhli a provláčeli leskem i marastem – od obrozenců, Nerudy, Mrštíka, Nezvala, Kafky, Meyrinka i současných autorů se jí dostává množství jmen, až se v nich to vlastní téměř ztrácí.

Pověst o založení Prahy vypráví, že Libuše nechala založit město tam, kde osadník uprostřed lesa tesal práh ke svému srubu, historici ale tvrdí, že je město pojmenováno po říčním prahu či jezu, který se nacházel v místech dnešního Karlova mostu. Název bývá spojován také s pražením obilí, kovů nebo lesa, nebo s vyprahlým návrším, na kterém byl postaven Pražský hrad.

Je to místo, kde najdete památky i přírodu (Šárecké údolí, Prokopské údolí, Kunratický les, Radotínské údolí ad.), umění i vědu, intelektuály i nevzdělance, vznešenou nádheru Národního divadla, Státní opery a Obecního domu i špínu parku u Hlavního nádraží a jiných oblastí, kde se hojně pohybují bezdomovci (podle statistik jich je na území Prahy cca 2200), výjimečnost i všednost. Kumuluje v sobě všechno možné, jak už to tak u velkých měst bývá, ale má tu přednost, že všechny jevy snoubí dohromady s jistým druhem vytříbenosti a nápaditosti, snad proto, že se formovala tak dlouze, zažila tolik změn, vývoju a převratů: od příchodu Slovanů a vlád legendárních kněžských rodů, po první krále, vládu Karla IV., pražské defenestrace a násilnou rekatolizaci, přes Rakousko-Uhersko a vládu Rudolfa II. i Marie Terezie, po německou okupaci, příchod komunismu, Pražské jaro a ruskou okupaci až po Sametovou revoluci, vstup do NATO a do Evropské unie... při procházce jejími ulicemi narazíte na reprezentanty snad všech uměleckých směrů, které kdy existovaly a existují.

Praha bývá mnohými považována za současnou evropskou „Mekku“ umělců a bohémů, tak jako bývala Paříž – do její otevřené náruče se hrnou spisovatelé (svůj 6. román, Pražský hřbitov, jí nedávno zasvětil Umberto Eco), fotografové, architekti a jiní výtvarní umělci, vědci, novináři a politici, i davy turistů, aby objevili její krásu, potěšili se třpytem koncertních sálů i kalem temných, podzemních klubů a zakouřených hospod, užili si přátelských cen i možnosti vychutnat si cigaretu kdykoli a kdekoli a (případně) také šance dostat se snadno k marihuaně, která není v tomto evropském srdci, jež tluče divoce a zběsile, legalizována, ale ani místní příliš neberou tuto skutečnost v potaz.

Město, které bylo sídlem knížat, králů i římsko-německých císařů, dnes poskytuje domov více než jedné desetiny obyvatel České republiky, a to v mnohých případech i cizinců. Je to vřící

kotel kultur, národností i idejí, v jehož středu se točí vedle Arabů, Rusů a Ukrajinců také Vietnamci, Romové a Slováci.

Také díky trvalým příjmům v turistickém ruchu, (návštěvníci do města přijíždějí za všech ročních období), je Praha považována za ekonomicky vyspělý a bohatý region s výjimečně vysokou životní úrovní. Evropské statistiky uvádějí, že je šestým nejbohatším regionem v Evropě.

Praha zcela zaslouženě patří mezi nejkrásnější města Evropy. Její historické centrum s unikátní dominantou Pražského Hradu (jakožto největšího hradního komplexu na světě) je památkovou rezervací UNESCO. Kromě historického jádra však lákají turisty také původní i moderní panelové čtvrti mimo centrum Prahy, které podávají obrázek o „masové architektuře“ doby vrcholného komunismu.

Vzhledem k tomu, že je i okolí Prahy bohaté na krásnou přírodu a památky UNESCO, většina těch, co do metropole zavítá poprvé, na pár dní, se brzy navrací, aby měli možnost poznat i oblasti v okolí Prahy.

Pro svou polohu byla Praha v minulosti okupována a v současnosti ji zavalují nájezdy turistů, kteří odsud pokračují na svých evropských toulkách dále po Evropě, ať už na sever, přes Německo do nizozemského Amsterdamu a výše, nebo na jiho-východ přes Bratislavu a Vídeň na Budapešť, nebo přes Paříž dále na jih Francie až do Španělska.

V roce 2007 se Praha umístila na 7. pozici v žebříčku nejnavštěvovanějších měst Evropy a zároveň na 19. místě nejnavštěvovanějších měst světa.

Přestože si Praha prožila momenty krušné a rušné, město stále vzkvétá, jeho rozmach jako by nešel zastavit – snad je to tím, že nad ním i jeho občany, stejně tak jako nad celou zemí českou, bdí opatrovník a ochránce, Svatý Václav, který shlíží na své ovečky z výšky koňského hřbetu na vrcholu Václavského náměstí, kde se denně vystřídají stovky návštěvníků.

Praha se v roce 2000 stala Evropským městem kultury. Nacházejí se zde nejrůznější divadla (Národní divadlo, Divadlo na Vinohradech, Semafor), alternativní scény (Alfred ve Dvoře, Archa), multikina (Nový Smíchov) i art-kina (Světozor, Bio oko) i muzikálová divadla (Karlín), galerie, muzea a jiné kulturní instituce. V roce 2011 tu proběhl projekt „Praha - město literatury“, který se snažil podpořit vnímání Prahy jako města literatury a četby. Jedním z cílů bylo také získání titulu „UNESCO kreativní město literatury“. V rámci projektu byly mj. po Praze rozmístěny reproduktory ve tvaru ptačích budek, z nichž byly pouštěny čtené nahrávky knih českých spisovatelů.

Každoročně zde probíhají mnohé mezinárodní festivaly, od Strun podzimu a Pražského jara přes Festival spisovatelů a Svět knihy až po stavební veletrh ForArch a nejrůznější filmové festivaly, například Febiofest. V Praze najdete stovky restaurací, barů a především typických hospod s dobrým českým pivem (jmenujme za všechny slavný Pilsner Urquell). Mezi nejznámější patří hospody U Pinkasů, U Vejvodů, U Kalicha a U Fleků (kde si vaří vlastní pivo). Na těchto místech také můžete ochutnat tradiční českou kuchyni, včetně specialit, které

si Češi přivlastnili z jiných národních kuchyní, zejména v době Rakouska-Uherska; jsou jimi jmenovitě: německé knedlíky, vídeňský řízek a maďarský guláš. Nevýhodou těchto zajímavých míst je skutečnost, že jsou dnes přeplněny turisty a ztrácí tak tradiční atmosféru vpravdě českého místa – Češi sem zavítají zřídka, zejména kvůli vysokým cenám, které jsou přizpůsobeny turistům.

Podobně jsou na tom také tradiční kavárny: divadelnická Slavie, umělecko-politický Louvre a kubistický Dům U Černé Matky Boží, jejichž původní atmosféry z dob největší slávy byste se dnes jen stěží mohli nabažit. Mnohem příjemněji působí místní čajovny, které sice přejímají východní standard, ale minimálně si zde opravdu můžete popovídat s Čechy, především pak s mladými alternativci a studenty.

Místní systém hromadné dopravy je na celém území Prahy velice dobrý; linky jezdí docela často a k přepravě můžete využít tři linky metra, autobusy, tramvaje a navíc v určitých sezónách také lanovku na Petřín a převoz na Vltavě – to vše za slušné ceny, minimálně v případě celodenního lístku, který stojí 110 Kč. Od roku 2000 se navíc po Praze budují ucelené městské sítě cyklistických tras. Stezka pro cyklisty vede dokonce po velké části břehu Vltavy, takže si můžete projet například oblíbenou trasu Stromovka, Trója až po Zbraslav na kole.

Češi (nejen v Praze) jsou velmi nápomocní, i když se zprvu mohou zdát trochu odtažití. Mladší generace hovoří plynule anglicky. Pokud se chcete opravdu Čechům dostat pod kůži, chvalte jim pivo, jídlo, sportovce a jiné slavné osobnosti (od Formana přes krásné české, celosvětově známé, modelky) a hlavně nezapomeňte, že Československo už opravdu neexistuje! Když ke svým znalostem přidáte navíc krapet českých výrazů, máte pozvání na dobré české pivo téměř jisté!